

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 32550-05-20 אלמוני נ' פלוני

בפני כב' השופט יהורם שקד

בעניין עזבון המנוחה להלן: המנוחה

המבקשים: 1. פלוני
(הנתבעים) 2. פלונית

נגד

המשיב: אלמוני
(התובע)

החלטה סעד זמני

1. התביעה שבפניי היא תביעת המשיב בקשר עם זכויותיו הנטענות בעיזבון המנוחה ולאור קשר זוגי שניהל המשיב עם המנוחה. המבקשים, הנתבעים, הם ילדיה של המנוחה (שלא יחד עם התובע), והם גם היורשים הבלעדיים לעיזבונה מכח צוואת אמם המנוחה מיום 4.9.2018 כפי צו לקיום הצוואה שניתן ביום 15.6.20.

2. ביום 9.8.20 פנו המבקשים בבקשה למתן צו מניעה/צו עשה במסגרתו התבקש בית המשפט להורות למשיב להעביר לידם הטלפון הנייד של המנוחה, שעל פי הנטען מוחזק בידו שלא כדין ומאחר ועל פי טענות המבקשים יש באמור לעיל משום ראיות המוכיחות לכאורה טענותיהם בדבר אי שיתוף כלכלי בין התובע לבין המנוחה וכן כדי ללמד על אודות אומד דעת המנוחה. בהחלטתי מיום 9.8.20, ובשים לב לצו לקיום צוואת המנוחה מיום 15.6.20 נקבע כי ככל שבידי התובע מיטלטלין השייכים לעיזבון המנוחה, הרי שעליו להעבירם לידי יורשי העיזבון ללא כל דיחוי.

3. ביום 10.8.20 פנו המבקשים בבקשה חוזרת לעיון מחדש בהחלטה ולחלופין להבהרת ההחלטה היא הבקשה שבפניי (להלן: הבקשה). המבקשים בבקשתם הנוכחית טוענים כי המשיב מסרב להעביר לידם את מכשיר הטלפון הנייד בניגוד להחלטה, בטענה כי הוא שייך לחברה שבבעלותו. לכן חוזרים המבקשים על בקשתם כי בית המשפט יורה למשיב למסור את הטלפון הנייד לידי המבקשים ולחלופין יאפשר להם לקבל לידיהם את המכשיר לצורך העתקת מלוא התוכן המצוי בו. כן התבקש בית המשפט לאסור על המשיב לבצע כל שינוי ו/או מחיקה בתכני מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה עד להעברתו לידם. המשיב הגיש תשובתו לבקשה ובמסגרתה טען כי הוא מסרב להעביר המכשיר לידי המבקשים מאחר והטלפון הוקנה למנוחה במסגרת עבודתה בחברה שבבעלותו והוא רכוש בלעדי של החברה. עוד טען המשיב כי לא ייתכן שהמבקשים יגישו בקשה לסעד זמני במסגרת תביעה שהוגשה כנגדם, ושלא במסגרת הדיונית הנכונה לבקשה מעין זו.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 32550-05-20 אלמוני נ' פלוני

המבקשים הגישו תגובתם לתשובה- חרף כי לא ניתנה החלטה המורה להם לעשות כך. במסגרת התגובה חזרו על טענותיהם והוסיפו אסמכתאות משפטיות לפיהן הבקשה הוגשה במסגרת הנכונה לה. ביום 23.8.20 פנה המשיב לבית המשפט בבקשה להורות על מחיקת התגובה שהוגשה בלית הרשאה לכאורה, ולדחיית הבקשה על הסף.

4. לאחר עיון בטענות הצדדים וכן מעיון חוזר בבקשה למתן סעד זמני מיום 9.8.20 שהגישו המבקשים ובהחלטה שניתנה באותו היום, ניתנת החלטתי שלהלן.

5. תחילה, לעניין טענת המשיב כי יש להורות על מחיקת התגובה לתשובה מאחר ולא ניתנה רשות לעשות כן. בתקנה 241(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984 (להלן: התקנות) נקבע כי: **"המבקש רשאי להגיש על תשובת המשיב בתוך עשרה ימים או בתוך מועד אחר שעליו הורה בית המשפט או הרשם..."**. הנה כי כן, מלשון התקנה עצמה עולה כי זכות התגובה אינה מצריכה קבלת היתר מראש ומשמעות אין מתן זכות התגובה הובהרה ברע"א 4093/18 פלוני נ' שירותי בריאות כללית (פורסם בנבו, 07.08.2018) שם נקבע כי **"ככלל, די בשלילת הזכות המוקנית למבקש להגיש תגובה לתשובה, כאמור בתקנה 241(ג) לתקנות, כשלעצמה, כדי להחזיר את הדיון אל הערכאה המבררת על מנת לרפא פגם זה"**. עוד אפנה לפסק הדין ברמ"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 7846-06-12 א'ב'ל' נ' ס'ס (פורסם בנבו, 28.10.2012) שם נדונה משמעות החלת התקנה בבית המשפט לענייני משפחה.

6. לאור האמור לעיל, הטענה כי יש להורות על מחיקת התגובה בשל הגשתה בלית הוראה להגיש, נדחית בזאת.

7. שנית, באשר לטענת המשיב כי אין להידרש לבקשת המבקשים לסעד זמני במסגרת התובענה שבכותרת בהיותם נתבעים הרי שדין הטענה להידחות. אמנם, צודק המשיב כי על דרך הכלל, לא יינתן סעד זמני נגד תובע לבקשת נתבע. זאת, מאחר ועל פי הוראות פרק כ"ח לתקנות, בעל דין העותר למתן צו זמני נדרש להצביע על ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה וכן עליו להראות שהנזק שייגרם לו אם לא יינתן הצו הזמני עולה על הנזק שייגרם לצד האחר אם יינתן הסעד (שיקול מאזן הנוחות). לכן, ככלל סעד זמני שאליו עותר בעל הדין נועד להבטיח פסק הדין שיינתן בסופו של יום בשם זכות התביעה הלכאורית של התובע. זהו אפוא הכלל הרחב. עם זאת, כפי שנקבע בפסיקה, במקרים מיוחדים מוסמך בית המשפט להעניק סעד זמני לבקשת נתבע. זאת מאחר וסמכותו של בית המשפט במתן סעד זמני נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, ככל הדבר נדרש בנסיבות העניין (ר' סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח חדש] התשמ"ד – 1984). עם זאת, היעדרות לבקשת הנתבע בבקשה לסעד זמני לא תיעשה כדבר שבשגרה וככל ש"הסעד שהתבקש קשור בסעד שנדרש על ידי התובע" (ע"א 86/62 "עולי טהרן" (איראן) נ' ועד בית-הכנסת בנימין חקאק לעולי איראן (פורסם בנבו 30.7.62) עמ' 1772).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 32550-05-20 אלמוני נ' פלוני

8. הנה כי כן, על מנת שיינתן סעד זמני לבקשת נתבע על הנתבע להרים את הנטל ולהראות שהדבר
נחוץ לצרכי הדיון בהליך העיקרי, שאם לא כן עליו להגיש תביעה עצמאית במסגרתה יוכל
להגיש בקשתו למתן סעד זמני כתובע. בנסיבות העניין סבורני כי מתקיים החריג המאפשר מתן
סעד זמני לבקשת נתבע. זאת, מאחר ואין מדובר בבקשה שתמית לקבל לידם של המבקשים
את מכשיר הטלפון הנייד כי אם לצורך ההתדיינות בתביעה שהגיש התובע עצמו.
9. לפיכך, טענת המשיב כי יש להורות על דחיית הבקשה מאחר והוגשה על ידי הנתבעים – נדחית
בזאת.
10. אזכיר, כי התביעה שבפניי היא תביעת המשיב בקשר עם זכויותיו הנטענות בעיזבון המנוחה
ולאור קשר זוגי שניהל המשיב עם המנוחה. לפיכך, ומשעה שהתביעה הוגשה כנגד המנוחה,
שאלו הייתה בחיים הייתה הנתבעת בעצמה, הרי שחל נטל מיוחד ומוגבר על התובע (ר'
והשווה: ע"א 5997/92 דוד מלק נ' מנהל עיזבון הרב יהושע דויטש ז"ל, נא(5) 1 (1997) וע"א
843/87 כוכב נ' עזבון המנוח חיטרוש שמעון ז"ל (פורסם בנבו, 31.12.87)). הטעם לכלל זה נעוץ
בכך, ש"בהעדר הבעל-הדבר גופו אין לדעת אם לא היה מצליח – אילו עוד בחיים חייתו –
להזים או לסתור את ראיות יריבו..." (ע"א 459/59 מ' פינקלשטיין ואח' נ' פרושטייר (פורסם
בנבו, 22.11.60 בעמ' 2330). לאור האמור לעיל, הרי שאף על הנתבעים חל נטל ראיתי מיוחד,
שכן הגנתם של הנתבעים אינה יכולה להסתמך על עובדות וראיות ישירות כגון עדות בעלת הדין
עצמה- המנוחה, בהיותם היורשים לעיזבון המנוחה (ר' והשווה גם: ע"א 4696/90 מרים פישלר
נ' ברוך שיין ובע"א 5774/91 מרים יהלום ואח' נ' מנהל מס שבח, שם נדונה סוגיית זכויות
חליפים או יורשים של מנוחים מכח הלכת השיתוף).
11. לגופו של עניין: המבקשים עותרים לחיוב המשיב – בן זוגה לשעבר של המנוחה, למסור להם
את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה ולכל הפחות בחיובו במסירת תוכן המכשיר לידם בבקשה
לעיון מחדש ומאחר וההחלטה מיום 9.8.20 לא קידמה ההתדיינות כפי ציפיתם בשל סירובו
של המשיב להעביר מכשיר הטלפון הנייד לידם. כפי טענות המבקשים, ביסוד עתירתם מונחת
כוונתם כי המידע ישמש חלק מהגנתם וכחלק ממסכת הראיות בתובענה שבפניי. כל זאת, בשים
לב כי המנוחה לא יכולה עוד להשמיע קולה באופן בלתי אמצעי במסגרת ההתדיינות הנוכחית.
בקשה זו עולה בעיניי עם הוראות הדין החל ועם הנטל החל על המבקשים. הלכה למעשה, אין
זה ברור כלל ועיקר ממה חושש כל כך המשיב ומדוע מסרב הוא להעמיד לידי המבקשים את
המידע המבוקש – אף ללא מסירת הטלפון הנייד עצמו. הנה כי כן עולה השאלה: מדוע דווקא
התובע מערים קשיים שיש בהם משום מניעת הגישה לראיות, שאולי דווקא בהן יש משום
חיזוק משמעותי לתביעתו. הרי ממה נפשך? ברי כי לאור הנטל הראיתי החל על המשיב כתובע
– ומאחר ואין חולק כי מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה מוחזק בידי המשיב ואף אם שייך הוא
לחברה שבבעלותו (להבדיל מתוכנו השייך למנוחה), הרי שככל שהנ"ל לא ישמש חלק מן החומר
הראיתי בתובענה הרי שלזאת משמעויות (השווה גם: סעיף 28 לחוק החוזים (חלק כללי)
התשל"ג - 1973).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 32550-05-20 אלמוני נ' פלוני

12. באשר לטענת המשיב כי הטלפון הנייד שייך לחברה שבבעלותו ובה המנוחה שימשה כעובדת ולכן אין מדובר בקניינה של המנוחה: בנסיבות העניין ולאור הדין החל באשר לראיות שיש לגלותן או לחשפן במסגרת תביעה שהוגשה כנגד מנוח, הרי שסבורני כי באיזון בין השניים יש להעדיף חשיפת המידע במסגרת ההליך שבפניי. בשים לב כי אין המידע המוחזק בטלפון הנייד של המנוחה נועד לשם יצירת זכויות נוספות לעיזבון (השווה: הפסיקה שהובאה על ידי המבקשים בסעיף 4 לתגובתם); מאחר ואף אם המנוחה נחשבת לעובדת של החברה שבבעלות המשיב הרי שמידע המוחזק בטלפון הנייד בו עשתה שימוש שייך למנוחה, כפי העולה מן הפסיקה שצרפו המבקשים בסעיף 5 לתגובתם, הריני להורות למשיב להעביר לידי המבקשים מלוא התוכן המוחזק במכשיר הטלפון הנייד של המנוחה, בין באופן ישיר ובין באמצעות ב"כ הצדדים בתוך 7 ימים (הפגרה במניין הימים).

13. המבקשים יישאו במלוא הוצאות העתקת המידע מן הטלפון הנייד וככל שהוצאות אלו ישולמו על ידי המשיב, הוא יהא זכאי לשיפוי בעבורן.

14. אשר על כן, ולאחר שהבאתי בחשבון הוראות תקנה 362 לתקנות, הריני להיעתר לבקשה ולהורות כפי האמור בסעיף 12 לעיל.

15. הצו לא ייכנס לתוקפו אלא בכפוף להמצאת התחייבות עצמית כאמור בתקנה 365(ב) לתקנות. בנסיבות העניין איני מוצא להורות על הפקדת ערבות או עירבון כפי סמכותי שבתקנות 364(א)-(ב).364(ב).

16. לאור החלטתי שלעיל, מובהר בזאת כי נאסר על המשיב למחוק ו/או להשמיד בכל דרך ואמצעי את המידע המוחזק במכשיר הטלפון הנייד של המנוחה, שכן כל פעולה שכזאת עשויה לשמש כאינדיקציה למידת תום הלב של המשיב ואף להוות ראיה בעלת משקל כנגד תביעתו של המשיב.

17. מאחר ולא מצאתי להורות על חיוב המבקשים בהפקדת ערובה ו/או עירבון לעיל, ואף כי היה מקום לשקול חיוב המשיב בהוצאות הבקשה, איני עושה צו להוצאות.

ניתן היום, ה' אלול תש"פ, 25 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

יהורם שקד, שופט